

Csipke és acél

Keleten felmorajlott az ég. Felhők gyülekeztek az erdő felett, olykor heves szél kapott a lombokba. Vihar közeledett.

Cavilyn Linnemon Kathris aggodalmasan tekintett a magasba. A tisztás felett még sütött ugyan a Nap, ám a szélrohamok apró esőcseppeket sodortak magukkal, s a felföld felől érkező fellegek árnyéka már a közeli fákat festette mélyzöldre. Kétség sem férhetett hozzá: bőrig áznak hamarosan.

Az ifjú halkán sóhajtott. Megigazította finom hullámokba rendezett haját, s óvatos mozdulattal fejére húzta a selyemszálakkal hímezett köpönyeg csuklyáját. Jóllehet, örömét lelte volna a rejtett költészetben, amit a fáradságosan alkotott hajviselet szétzilálása hordoz, ám nem merte kockáztani a meghűlést. A csöpögő orr, a vacogó fogak, a vérekes tekintet aligha lesz egyhamar divatos viselet...

Kezdte elviselhetetlennek érezni a szemközt álldogáló harcosok nehéz szagát. Önkéntelenül rögzült mozdulattal húzta végig gyűrűsujját a bal csuklója köré font illatpánton. Orra alá emelte jobbját, s egy pillanatig lehunyva szemmel élvezte a különleges aromát. Egy vagyont fizetett érte az illatművészek, de nem bánta meg. Szinte sajnálta, hogy egy-két nap múlva újat kell választania. A tudatán végigsöpörő látomáshullám szemvillanásnyi időre kiragadta kellemetlen környezetéből, de a sebesen visszatérő valóság ettől csak még kínosabbnak tetszett.

Az ifjú abyronsi és kísérete fogolycserét bonyolítandó érkezett a miracleai határfolyóhoz. Az elmúlt holdnapokban a fennsík kardcsörtető népének néhány izgága fiatalja rászokott, hogy a Linnemon család vízközeli birtokait háborgassa. Virtuskodásuk persze kivívta az abyronsiak haragját, s egy Linnemon-különítmény csakhamar kézre kerítette "a bárdolatlan haramiákat". Miraclea válasza nem késett soká: gyors, páratlanul ügyes és vakmerő rajtaütéssel fogságba ejtették Lacrimy Linnemon Kathrist, a Miracleai Határterület Birtoknagyt, a neves költőt és bajvívót. Az abyronsi család két napon belül belement a fogolycserébe.

Cavilyn tehát ott állt az esemény színhelyeül kijelölt tisztáson, és unatkozott. Feje felett immár elborult az ég; eleredt az eső. A pelyhes állú kisrend megborzongott: megmarkolta és szorosabbra vonta mellkasán a köpenyt. Kisujjának hosszúra növesztett, vert csipke hasonlatosságára csiszolt-faragott körmével türelmetlenül dobolt a kelmén.

Hallotta, hogy háta mögött felsorakozott társai szintúgy fészkelődnek - a hely és az idő nem bizonyult alkalmasnak arra, hogy kiélvezzék az eső ébresztette melankóliát: csupán a rohamosan nedvesedő köntösök és a hideg szél szülte kellemetlenség maradt. És persze a miracleai harcosok felől áradó szag: az ázott bőrvértek, a faggyúval kent bozontok fegyverolajjal és vizes hátú lovak kipárolgásával elegy büze.

Cavilyn megint az orrához emelte megillatosított ujját, amint leplezetlen megvetéssel végigpillantott a szemközt ácsorgó kardforgatókon. A miracleaiak fegyelmezett, védekezésre kész alakzata a parányi tisztás túlfelén várakozott. Mind egységes öltözkük és fegyverzetük, mind a mellvértjükre festett címerkészítők szerint egyetlen kardbáró alá tartoztak, viselkedésük jól képzett, összeszokott egységet sejtetett. Vad fizimiskájuk, gondozatlan üstökük és sármocskos ruházatuk azonban jócskán ellene vallott reguláris mivoltuknak. Úgy álltak ott az egyre erősödő zivatarban, mintha csak a környék szikláiból faragták volna csoportjukat: meg sem rezdítette őket a vihar.

"Barbárok!" - berzenkedett az ifjú kisrend, nem először a találkozó során. "Alig jobbak, mint a ghodik vagy a kharagok. Micsoda kancsal átka a sorsnak, hogy éppen a szomszédságunkban kellett tanyát verniük!" Minden undora ellenére sem tagadhatta azonban, hogy ébreszt benne némi tiszteletet a pusztai fegyveres erő ily nyers megnyilvánulása. Ismerte annyira Miracleát, hogy tudja: ez a tucatnyi harcos zavartalanul végigdülhetná az egész Linnemon birtokot, ha az abyronsiak nem vezényelnének ellenük varázstudókat. Csendesen felsóhajtott megint, s hogy meneküljön e szerfelett kínos gondolat elől, magába mélyedve kedvenc Irsalis versének felidézésébe fogott. "Kitudnom, mire gondolsz, miközben ölelsz, Éppúgy sohasem lehet, miképpen kitudnod, Mire gondolok, miközben öllelek..."

A Linnemonok szónoka eközben lassanként végzett cirkalmas mondandójával, melynek nagyobb részét Lacrimy Linnemon Kathris rangjainak, érdemeinek és rokoni kapcsolatainak felsorolása tette ki. Kelletlen ábrázatú inas álldogált mögötte, sárga-kék levélmintás paraplért tartott a nemesúr feje fölé. A szónok selyemzekéjének ujja azonban még így is elázott: a széles kézmozdulatok, melyek a beszédet kísérték, minduntalan áthágták az esőtől óvott terület határát.

A miracleaiak vezetője gúnyos képpel, mindazonáltal türelmesen hallgatta. Borostás arca mintha csupa szögletből állt volna, faggyúval lesimított hajából esővíz csorgott az orra mentén futó

barázdákba. Nyílt tekintetű, szürke szemében értetlenséggel vegyes derű honolt. Mintha valami különösen komikus vásári színelőadást, még inkább bábjátékot látna, úgy mulatott - ám, hogy e maskarádét és finomkodó műbeszédet végtelenül komolyan tekintő, hús-vér emberek, ráadásul férfiak állnak vele szemben, sehogysem érte fel ésszel. De a parancs az parancs: nem kacagta ki az előtte pompázó díszmadár-sereget.

Amint az abynossi bevégezte mondandóját, előlépett a felföldi vezető. Nem tudta leplezni jókedvét, amint beszédbe fogott:

- Egyezményünk értelmében átadjuk nektek az elébb felsorolt érdemdús személyt. Ennek fejében felszólítunk titeket, adjátok át minékünk Shun Shelagh Mena'Fiort, aki Nirman Shelagh fia, aki pedig a Mena'Fior kardbárója, s a vele tartó mintegy tucatnyi léhűtőt, akiknek ugyan annyi érdeme sincs, mint egy falka macskának, de a fiú kíséretéhez tartoznak.

S hogy ne csupán a másik fél szavain, de tettein is tréfálkozzék, a beszédet kísérő élénk kézmozdulatok helyett elővonta vaskos pengéjű kardját, s bemutatta a "Medvetáncoltatónak" nevezett védekezősört. Könnyedén, lenyűgöző biztonsággal forgatta a nehéz acélt, minden rezdülésén látszott, hogy a járással egyidőben sajátította el a fegyverfogás tudományát. Ajkán magahitt mosoly játszott - csak akkor görbült dühödt vicsorba, amikor a kard, teljességgel váratlanul, egyszer csak kifordult a kezéből. Ingerült morranással kapott utána, de még a földről is csak másodjára sikerült felemelnie. Dicséretesen hamar úrrá lett fellobbanó haragja felett. Hüvelyébe csúsztatta a pengét, hátr lépett; kurta morranásokkal utasította embereit, bonyolítsák le a fogolycserét. Visszahúzódva, néma dühvel meredt a közlő távozás reményétől megélénkült abynossiakra.

Cavilyn a csuklya árnyékának rejtekén halkán kifújta a tüdejében összegyűlt levegőt. Egy kissé szédült. Noha a határfolyó egyik szigetén, semleges területen találkoztak, a fennsík menhirjeinek mágiát kioltó hatalma valamelyest még itt is éreztette hatását: a kisrend nem egykönnyen vonta aurájába a pökhendi harcost, hogy varázslatával aprócska hibára kényszerítse. Megviselte az erőfeszítés, de elégedett volt. Jóllehet, egyszerű tréfája a legszerényebb társaságban sem vívott volna ki elismerést, a kicsinyesség ezúttal mégsem zavarta - a bölcs ember olykor kevéssel is beéri.

Felsőhajtott. Felszegezte fejét, hátralökte a selyemkámzsát. Már nem tartott az esőtől, hiszen tudta, hamarosan megmerítkezhet forró, gyógyító füvektől illatos fürdőjében. Mosolyogva indult a kiváltott birtoknagy elé. Voltaképpen, nem is gyűlölte annyira a miracleaiakat.

Forrás:

Codex fórum, Hawkwood postja, 2008. áprilisa
<http://www.akonyvesbolt.com/forum/index.php/topic,91.0.html>